

En hälsning från oss på

ABRIGO Rainha Sílvia

September 2018

Kära vänner,

Vi fortsätter våra intervjuer med Abrigos anställda och denna gång får Du möta: **Neya – Abrigos hjärta och själ!**

Hon heter Claudineia Rosa Figueredo, men säg Neya, det gör alla! Neya är 45 år, och är en del av vårt arbete sedan 1996 och del av vårt arbetslag sedan 2003, först som sjukvårdsbiträde, sedan som undersköterska.

Vad är Din bakgrund, Neya?

- Jag växte upp i en bondby inte långt härifrån. Mina föräldrar var lantarbetare, daglönare på plantagerna. Det fanns många apelsinplantager här när jag var barn, nu är alla nedlagda. Naturligtvis var vi fattiga, men det var inget man tänkte på. Alla man kände hade det likadant. Folk hjälpte varandra, delade när någon saknade mat och räknade med samma goda vilja när man själv var utan.

Hur var Dina möjligheter att studera?

- Byskolan hade fyra årskurser och det ansågs mer än tillräckligt. Mina föräldrar kunde skriva sina namn, men inte mer. Det var arbete som gällde. Och jag har arbetat sedan jag var fem år. Vi fick betalt per säck, så hela familjen måste delta i apelsinskörderna. När jag känner lukten av solmogna apelsiner minns jag min barndom. Och jag minns den som en lek, som långsamt gick över i arbete. Men när plantagen stängdes måste vi flytta och jag började jag arbeta på en tvålfabrik. Jag var 13 år och det var långa och hårda arbetsdagar. När jag var 17 tvingade mina föräldrar mig in i ett äktenskap, jag rymde efter en vecka men var då redan gravid. Det blev några väldigt hårda år som följde.

Berätta om Ditt möte med Abrigo?

- Jag var 23 år, hade två barn och ett tredje på väg och kom med förhoppningen om att få en plats att bo och mat till mina flickor. Och som jag minns vårt första samtal! Du talade om studier, om att tro på sig själv och vara del i sin egen förändring. Jag sa till mig själv: Han har rätt, så är det! Jag har ägnat över 20 år att praktisera det, och aldrig sett mig tillbaka.

Och hur tillämpade Du Din nya insikt?

- Läste på två år in grundskolan, parallellt med en utbildning som sjukvårdsbiträde. Kompletterade sedan med en kurs som tandsköterska medan jag fortsatte med gymnasiestudier, som öppnade vägen till utbildning som undersköterska. Redan under studietiden arbetade jag på sjukhus och

Du kan nu också
skänka en gåva till
Abrigo via Swish:
904 04 52

kunde bygga mig ett hus här i närheten. Och när jag fick veta att det fanns en tjänst ledig på Abrigo sökte jag den. Nu har jag arbetat här i 15 år.

Det är onekligen imponerande, men det låter så enkelt när Du berättar det.

- Jag är nog väldigt välorganiserad. Det har hjälpt mig mycket att kombinera studier och yrkesutbildning med rollen som ensamstående mamma till tre. Och så har jag en stark känsla av glädje och tillfredsställelse i mitt arbete.

Du är en del av vår historia och vår ideologi. Vad är den viktigaste förutsättningen för att göra ett bra jobb på Abrigo?

- Att inse skillnaden mellan empati och sentimentalitet. Jag kan dela ut 100 smörgåsar och bli omtalad som snäll. Och jag kan få iväg tio kvinnor till ännu en skoldag och bli ansedd som tjugig. Men plötsligt ser man hur någon inser att livet kan förändras. När kvinnor involveras i arbetet för sin egen förändring upptäcker de sin förmåga att förändra.

Under Din tjänst på Abrigo har Du mött över 700 kvinnor – berätta om något möte som berört dig!

- Olimpia! Hon föddes förlamad i höger arm och vänster ben, och försörjde sig med att sälja karameller. Blev våldtagen, gravid och kom till Abrigo. Högriskgraviditet, förstås, och sedan en kamp mot myndigheterna som ville ta barnet ifrån henne. Abrigo hjälpte henne att få sjukpension, så hon kunde försörja sig. Hon flyttade till en rivningskåk, där hon genom sin positiva inställning fick människor att samarbeta. Hon har verkligen fått se resultat, inte minst genom sin duktiga dotter som nu är 18 år. När jag känner mig trött inför egna brister och andras, tänker jag på Olimpia.

Hur ser framtiden ut för Dig, Neya?

- Den närmaste framtiden kommer att bli väldigt spännande eftersom jag nu kan förverkliga en stor dröm – att börja sjuksköterskeutbildning på universitetsnivå.

Avslutningsvis, berätta något som vi inte vet?

- Jag har tre döttrar och fick igår veta att också mitt femte barnbarn är en flicka! Tre generationer med nio kvinnor. Mobiliseringen mot mansväldet har bara börjat!

Intervjuare var Stefan Martinsson, som i nästa nummer samtalar med Monica – socionom.

Får vi presentera vår ordförande!

Vem är Du, Ann-Chatrin Lindgren?

- Jag är från Luleå, och kom efter ingenjörsutbildning till Linköping och Jas 39- Gripen. Efter vidareutbildning till civilekonom har jag arbetat på Landsting och Universitet och sedan 15 år som ekonomichef på Svenska kyrkan, nu som samordningsansvarig för församlingar i Göteborgs Domkyrkopastorat. Jag är också sedan två år ordförande i Insamlingsstiftelsen för Abrigo Rainha Silvia.

Hur kom Du i kontakt med Abrigo?

- Jag fick en förfrågan om att gå in som styrelseledamot i Insamlingsstiftelsen, och tackade ja. Hjälptill självhjälpt har alltid tilltalat mig och Abrigo berörde mig genom sitt långsiktiga perspektiv som ofta har livslånga konsekvenser. Abrigo uträttar ett fantastiskt arbete för utsatta kvinnor och även för sociala förändringar i samhället i övrigt.

Du har också haft möjlighet att lära känna arbetet på plats.

- Jag besökte Abrigo i november 2016, lärde känna arbetet genom möten och samtal med personalen och kvinnorna och träffa de underbara ungarna på förskolan. Jag fick också möjlighet att möta folk från lokalsamhället vid söndagsmässan. Besöket stärkte mig i min övertygelse om att verksamheten gör skillnad.

Till våra givare

Varje vecka får vi genom besök, telefon och facebook hälsningar från kvinnor som berättar hur deras liv förändrades under tiden på Abrigo. ”Det var på Abrigo jag fick upp ögonen för mina möjligheter, började studera och tänka på framtiden.” Vi är övertygade om att vi är många delar Abrigos vision om långsiktig förändring genom utbildning och delaktighet. Hjälp oss att sprida information om Abrigos arbete. Varje ny givare och varje ny gåva är viktig för oss.

Läs om ”Flickan som inte finns” i Rundbevet.

När Du vill hedra någon med en minnes- eller högtidsgåva sänder Du en beställning info@abrigo.se eller genom att själv skriva ut ett blad via vår hemsida www.abrigo.se

Abrigos arbete stöds av:

De andras samhälle

De andras samhälle är inte obekant för någon av oss. Det flimrar förbi i tv-reportage från våldsamma förorter i världens storstäder och får oss att tänka och säga, att ”Något måste göras” och att ”Folk skall inte behöva ha det så.”

Jag, som lever i grannskapet till *De andras samhälle*, vet att där råder andra lagar och andra tankesätt än mina egna. Jag hör politiker och hjälporganisationer diskutera lösningar men ser få resultat. Med åren har jag blivit alltmer övertygad om att förklaringen är att vi inte lyssnar och inte sätter oss in i hur det andra samhällets människor tänker. Vi vet ju redan hur de borde tänka. De borde tänka som vi.

På Abrigo kommer vi människor från *De andras samhälle* nära. Ibland uppstår förtroende genom samtal. Och genom lyssnande. Jag vill ge också dig en chans att lyssna. Det är Joana som berättar. Själv heter jag Stefan Martinsson och är den som lyssnat och nedtecknat och översatt, men inte förändrat mer än personnamnen.

Flickan som inte finns

Och då sa han, att vi kan inte hjälpa dig för du finns inte. Har du hört något så dumt! Jag satt ju där på socialkontoret, mitt framför honom. Ja, jag vet att jag inte finns i några register. Men det betyder väl inte, att jag inte existerar! Mamma anmälde aldrig min födelse. Och eftersom jag föddes i någon kåk där hon just då bodde, och inte på sjukhuset, fick jag ingen födelseattest. Mamma kanske inte själv hade någon attest. Hon kanske inte heller fanns. När min storebror Jonas blev skjuten var det svårt att ens få honom begravd, för han hade inte heller något id-kort.

Mamma dog när jag var så där fem år. Jag tror att hon hette Alcilena, eller något liknande. Jag minns henne, hon var alltid orolig, vandrade omkring och lämnade mig hos än den ena än den andra. Folk har sagt att hon hade något fel i huvudet, att hon var tokig. Hon var mycket mager, det kommer jag ihåg, och sedan blev hon sjuk och dog i cancer. Man sa att det var cancer, fast hon var ju aldrig hos någon läkare eller så. Nu ligger mitt fall hos domaren och han skall ge mig ett födelseår och en födelsedag.

Jag bad honom ge mig samma födelsedatum som min dotter har, 13 mars, då blir det enklare att komma ihåg. De frågade om jag vet hur gammal jag är, men jag är inte säker. 20 år, tror jag, eller kanske 18 – ja, något sådant. När jag var yngre var det lättare att hålla reda på för då bodde jag hos en tant, som sa att hon fått sin dotter nästan samtidigt som mamma. Därför vet jag att jag var fem år när mamma dog.

Pappa var chef i organisationen, ja, bandit alltså

Min pappa kallades Beto. När jag föddes satt han i fängelse. Han var chef inom Organisationen, den som kontrollerar handeln med droger, ja, bandit alltså. Och han hade många kontakter fast han satt i fängelse. Folk i området, som han kontrollerade, hade väldig respekt för honom och därför turades de om att ta hand om mig. En dag, bara något år innan jag blev sjuk, blev han utsläppt från fängelset. Och han sökte upp mig. Jag blev väldigt glad när han sa, att han var min pappa. Och sedan såg han på mig och sa, du skall inte beundra mig, för då kommer du att få samma liv som jag. Det är inget bra liv. Det har gått för långt med mig, jag kan inte ta mig ur det här. Men du måste se till att skaffa dig ett annat liv. Gå med i någon kyrka, skaffa dig vänner och en pojkvän där. Det var den enda gången jag träffade honom. Bara några veckor senare fick vi höra att han och fem andra dödats i en strid mot poliser.

Sjuksköterskan sa, att hon minsann genast förstått

När pappa dött hade jag ingen beskyddare längre och folk var inte lika villiga att låta mig bo hos dem. Det var vid den tiden jag började bli sjuk, och då var jag 13 år. Förut hade jag varit hungrig jämt, för det var ju inte alltid det fanns något att äta. Men nu tappade jag matlusten, blev mager och orkade ingenting. Flera gånger svimmade jag när jag försökte gå upp. Då tänkte jag som så, att nu kommer jag att dö och det var inte mer med det. Men där var en tant som sa, att inte kan vi väl låta flickan dö utan att hon fått träffa en doktor, och så bar de mig hela vägen ner för berget och in i bussen och tog mig till sjukhuset. Där blev det förstås krångel igen eftersom jag varken hade dokument eller föräldrar. Men så kom en doktor förbi och sa att jag var ett akut fall, och att jag hade rätt att bli undersökt.

De tog tre prover. Efteråt fick jag höra att sjuksköterskan sagt, att hon minsann bara behövt se på mig för att veta vad det var. Och då talar jag inte om lunginflammationen, utan om det andra, hade hon sagt. Och det andra var, att jag var smittad med HIV. Jag visste vad det var, fast man sa inte HIV. Man sa, att folk hade AIDS och sedan dog de. Jag dog inte. Men det tog sex veckor innan jag blev frisk från lunginflammationen.

Tre burkar piller

Jag lämnade sjukhuset med tre burkar piller. Jag har burkarna här. Titta, de har jättekrångliga namn! Sköterskan sa att jag måste ta dem varje dag och komma tillbaka när jag behövde mer. Men efter någon vecka slutade jag. Jag var ju frisk, det var de här eländiga pillrena som fick mig att må illa. Och så påminde de mig hela tiden om att jag var smittad. Det ville jag förstås glömma.

Och livet blev faktiskt bättre. Jag gick inte med i någon kyrka, som pappa sagt till mig att göra, men jag fick en pojkvän. Han hade använt droger men varit intagen på en klinik och en socialassistent hjälpte honom att söka jobb. En dag berättade han, att han hade fått ett fast jobb och skulle börja arbeta redan nästa vecka, men måste till en läkarundersökning först. Jag tror att de ville vara säkra på att han verkligen slutat med droger. De hittade inga spår av droger, men sa att han hade väldigt låga blodvärden. Efter nya tester visade det sig att han var HIV-smittad. Att jag smittat honom. Jag var tvungen att erkänna, att jag vetat om att jag var smittad. Och alla blev hemskt arga på mig, och jag fick höra att hans två bröder, som är med i Militian, sagt att de skulle döda mig. Folk varnade mig och jag flydde, och kom till ett skyddat boende men efter bara några dagar blev jag sjuk och det var lunginflammation igen och de tog mig till sjukhuset. Där konstaterade de att jag var gravid. Den här gången tog det åtta veckor innan jag var frisk. Jag kunde inte komma tillbaka till skyddshemmet eftersom jag var gravid. Och så kom jag hit till Abrigo.

Den lyckligaste dagen i mitt liv

Den dagen jag fick veta, att jag var gravid är den lyckligaste dagen i mitt liv. Ja, alla andra sa förstås tvärtom och att det var en hemska tragedi. Men jag var glad. Och sjuksköterskan berättade det att det fanns goda chanser att mitt barn inte skulle vara smittad, om jag bara tog min medicin och fick rätt vård och skötte mig.

I bilen som körde mig till Abrigo tänkte jag på barnet jag väntade, och jag visste att det var en flicka och att hon skulle heta Elvira. Och det var det första jag sa när man tog emot mig: Jag skall få en dotter som skall heta Elvira! Nu har jag varit här i snart ett år. Jag har ju aldrig gått i skola, så jag fick genast börja i ett, vänta!, alfa-beti-seringsprogram. Oj, vilket långt ord! Det går inte så snabbt som jag hade hoppats, men jag kan läsa nu och skriva också, även om mycket blir fel. Men jag finns på Facebook och där måste man ju skriva. På Abrigo finns flera som klagar och tycker att det är jobbigt att vara gravida. Det tyckte inte jag. Jag hängde med i tvätt och matlagning ända till det var dags. Jag hade ju varit på sjukhuset några gånger för undersökning, och kände folket där och sköterskan här på Abrigo var också med. Alla var jättesnälla på sjukhuset, och allt gick bra. Jag var tillbaka efter bara fyra dagar. Det där

med att föda barn var inte så svårt, som jag hade trott. Och jag hade rätt, det blev en Elvira. Och hon är inte smittad. Det är det viktigaste. Och hon växer jättesnabbt och alla säger att hon är fin. Hon är den enda familj jag har. Mamma, pappa, mina syskon – alla är döda. Jag tar min medicin, och det är väl för mig som för dem som har diabetes. Man får vänja sig. Jag vet inte hur jag blev smittad. Kanske var det när jag gjorde tatueringen här på axeln. Ser du den? Här till vänster. Det är pappas namn. Man kan bli smittad genom tatueringar, visste du det? Eller kanske det var genom mamma. Hon var så mager när hon dog, och det där att hon hade cancer var kanske bara något som folk trodde. Och framtiden? Ja, vem kan veta något om den? Men här på Abrigo kan jag ju inte bo hela livet. Jag måste få utbildning och jobb, så jag kan försörja mig och Elvira.

Och nu skall jag berätta vad som hände i lördags. Wallace, kom hit! Ja, det är alltså Elviras pappa. Det var över ett år sedan jag såg honom. Han är med i en kyrka nu, sedan snart fyra månader, och där hade pastorn sagt att han måste ta sitt ansvar. Vi satt och pratade om det i flera timmar. Han vill att vi registrerar Elvira också i hans namn. Litet konstigt är det, när man tänker på vad pappa sa, att jag skulle försöka få en man som arbetade och som var med i en kyrka. Vi har bestämt, att han skall komma hit varje lördag för att besöka mig och Elvira, och så får vi se vad som händer.

PS – Flickan som finns!

Efter 5 månaders kamp mot myndigheter och i Domstolen kom idag den 19 september beskedet – Joana har fått papper på att hon finns! Födelseattest har utfärdats för både henne och Elvira. Lycklig gick hon det korta stycket till Domstolen för att själv hämta ut sina dokument som, bland mycket annat, ger henne rätt att börja skolan.

Abrigo har än en gång visat – vi gör skillnad!

Insamlingsstiftelsen för Abrigo Rainha Sílvia

Plusgiro 90 40 45 – 2 | Bankgiro 904 – 0452 | Swish 904 04 52

info@abrigo.se | www.abrigo.se | facebook.com/AbrigoRainhaSilvia | tel: 0769- 036 023

90 SVENSK
KONTO INSAMLINGS
KONTROLL